

skal saa vidt muligt holde mig til dem, der for mig staa som større Spørgsmaal.

Det er blevet gjort gældende, at Lovforslaget vel giver Beskyttelse for de nu bestaaende Navne, men derimod ikke for de Navne, som antages i Henhold til Lovforslaget, saaledes at den, der faar et nyt Navn, ikke derved vil være sikret mod, at andre tage det samme. Det er et Spørgsmaal, som jeg meget vel har haft for Øje ved Lovforslagets Udarbejdelse, men det er tillige et Spørgsmaal, som staaer i nøje og uadskillelig Forbindelse med Spørgsmaalet, om Navneforandringerne skulle foregaa gennem Centralinstitution, eller de skulle henlægges til de forskellige Myndigheder rundt om i Landet. Kun naar man lader Navneforandringerne foregaa gennem Centraladministrationen, altsaa Justitsministeriet, vil det være muligt at naa en Ordning, som sikrer den, der antager et nyt Navn, mod, at en anden antager det samme Navn. I Justitsministeriet eller i et særligt Navnekontor, som det vel sikkert paa Grund af Sagernes Mængde vilde blive nødvendigt at oprette, vil man altid kunne være à jour med, hvilke Begæringer om ny Navne der indkommer, og hvilke der bliver bevilget, idet man kan føre en alfabetisk Fortegnelse, hvori eventuelle ny Navne efterhaanden tilføjes. Men skal Sagen ordnes, ikke gennem Centraladministrationen, men derimod ude omkring paa de forskellige Øvrighedskontorer, er det ganske umuligt at forhindre, at et Navn, der allerede er antaget i Henhold til denne Lov, antages af andre; thi de forskellige Kontorer kunne jo ikke vide, hvilke Navne der antages ved andre Kontorer, de kunne kun holde Øje med de Navne, der antages ved selve det paagældende Kontor. Man kunde naturligvis tænke sig, at det blev forlangt, at ethvert Navn straks skulde indføres f. Eks. i Statstidenden — den vilde vistnok i nogen Tid svulme stærkt op derved —, men man kunde i alt Fald tænke sig det, men saa blev det nødvendigt, at hvert eneste Øvrighedskontor i Landet holdt en tyk Navneprotokol, hvori stadigvæk de Navne, der fandtes bekendtgjorte i Statstidenden, blev indskrevne. Det vilde blive et overordentlig stort Arbejde, man derved vilde paalægge hvert enkelt Kontor, i Virkeligheden det samme Arbejde, som, hvis Sagen blev ordnet paa den anden Maade, vilde paa-hvile Centraladministrationen. Jeg tror derfor, det er ganske nødvendigt at vælge mellem disse to Ting. Enten maa alle Navneforandringer foregaa gennem Cen-

traladministrationen, eller ogsaa maa man opgive Kravet om, at de ny Navne, der antages, blive Antagerens Ene-Ejendom. Man maa saa afveje, hvilken af de to Ordninger der medfører de færreste Ulemper og vel ogsaa, hvilken af dem der har størst Udsigt til at lade sig gennemføre. Naar Loven ikke gaar ud paa at lade Navneforandringerne forblive hos Centraladministrationen, er Grunden hertil den, at dette for Centraladministrationen vilde medføre et uhyre og næsten uoverkommeligt Arbejde, det vilde, som den første ærede Taler ogsaa var inde paa, medføre Nødvendigheden af at oprette et helt Navnekontor, maaske endogsaa et Navne-departement. Sagernes Mængde vilde belæmre Centraladministrationen, som i Forvejen har nok at gøre, og Ordningen vilde blive meget dyr, saa dyr, at jeg tvivler om, at Omkostningerne ville staa i Forhold til det, der naaedes derved, og om, at det vilde være muligt i det hele at faa en Navnelov gennemført. Jeg maa i den Henseende gøre opmærksom paa, at da Navneloven forrige Gang var til Behandling, lykkedes det ikke at faa samstemmende Udtalelser fra begge Ting blot om den foreslaaede Navnekonulent, som ogsaa jeg mener er nødvendig for Ministeren. Men naar man den Gang ikke kunde faa den stakkels Konulent, hvorledes skulde man saa nu kunne vente at faa et helt Navnekontor med Chef, Fuldmægtige og Skrivere? Derfor er jeg i Lovforslaget gaaet den Vej, at henlægge Navneforandringerne til Øvrighedskontorerne, idet jeg samtidig dermed har været ganske paa det rene med, at man saa ikke vil kunne skaffe den, der antager Navn efter den almindelige Maade gennem Øvrighedskontorerne, nogen Sikkerhed for, at ikke andre antage det samme Navn. Men jeg har ikke troet, at dette vilde være af saa overordentlig stor Betydning. Der kan naturligvis være enkelte, der efter længe at have gaaet omkring med Navne, som de saa at sige have haft til fælles med Alverden, nu, naar de endelig skulle have et andet Navn, ville have et, som de ere sikre paa, at intet andet Menneske i Verden kan faa Lov at bære. Men jeg tror, at det alligevel vil være forholdsvis sjældent. Den Erfaring, som siges at være gjort med Hensyn til Anmærkningen paa Finansloven og den dermed i Forbindelse staaende Navnebog, har neppe meget paa sig. Man maa vel erindre, at Navneforandring efter denne Bog er noget forholdsvis nyt, den er først traadt i Kraft den 1. Juli. Der